

Антенорово Видѣніе.

Спарецъ Аншеноръ сѣдна една вечерь предъ колыбаша си подъ една Сѣнница, и гледаше небошо какъ бѣ съсь звѣзды украшено, когдашо и мѣсяцо изъ задъ круга земнаго излѣзваше, и освѣщаваше спарчевошо лице. Въ шо само време излѣзна и унуко му Деонъ изъ колыбаша, и понеже видѣ спарца въ големо размышленіе и углублена съсь мыслише си въ звѣздныше разсужденія, рече му: О дѣдо! колко е големо благополучіе зарадъ насъ да гледаме често, небошо шолко украшено съсь звѣзды: И колко си благополученъ ты, койшо си шолко години доживѣлъ, и се наслаждавашъ ошъ давно на небесная шая красоша: но колко бы блаженъ былъ всекій человекъ, ако бы можалъ да поживѣе нѣколко спошины години!

Не желай шова чадо! ошвѣща му Спарецъ: Защошо колкошо помного живѣе человекъ, когдашо дойде на конецъ своего живоша, еще не вижда своише желанія исполнены, и начинава да желае еще многи други работы. Того ради да знаешъ чадо мое! какъ долгошо жишіе не е благополучіе на человекка, но задоволенство, шо е майка на добродѣтель,